

ת"פ 51221/12/19 - מדינת ישראל נגד בן יוחאי דהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51221-12-19 מדינת ישראל נ' דהן (עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
מדינת ישראל
ע"י עו"ד תמר טופז שם טוב

המאשימה

נגד

בן יוחאי דהן
ע"י עו"ד עדן פוליטקין

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בהתפרצות לדירת מגורים. על פי עובדות האישום, ביום 25.11.19, בסמוך לשעה 10:00, הגיע הנאשם לבניין מגורים בירושלים, הוציא מארון חשמל מפתח של אחת הדירות והתפרץ באמצעותו לדירה. הנאשם זרע בדירה אי סדר, חיטט בחפציה של בעלת הדירה וגנב מתוכה כסף מזומן ותכשיט.

הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר דיוני, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בשאלת העונש.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם ופגיעתם בערכים מוגנים, ובקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם הוא מאסר, לתקופה שבין 12 ל- 24 חודשים. לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם הפנתה ב"כ המאשימה לעברו המכביד ולכך שביצע את המעשים זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסר קודם, כאשר תלויים מעליו מאסר מותנה והתחייבות להמנע מעבירה. לאור אלה טענה כי העונש ההולם הוא מאסר לתקופה כוללת של 30 חודשים ועונשים נלווים ובהם קנס ופיצוי לבעלת הדירה שנפרצה. כמו כן בקשה המאשימה לחלט הפקדה וערבויות שבתיק המעצר, בשל הפרת תנאי השחרור.

ב"כ הנאשם טענה, כי בקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון את עובדות המקרה, ובכללן כי הנאשם הקפיד לוודא כי אין איש בדירה בטרם התפרץ אליה וכי אין ראייה ביחס לנזק שנגרם, ולכן ביקשה לקבוע, כי מתחם העונש ההולם נע בין ששה חודשי מאסר בעבודות שירות ועד שנה מאסר. ב"כ הנאשם הרחיבה ביחס לנתוניו האישיים, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, לכך ששהה במעצר בפקיח אלקטרוני ובמעצר בית, ולכך שהיה אמור להשתלב בהליך טיפולי אשר לא החל בגלל מגפת הקורונה. לאור אלה ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן להפנות את הנאשם לראיון לבחינת התאמתו להליך טיפולי ולדחות את מתן גזר הדין לאחר קבלת תסקיר משלים. לחלופין בקשה להשית על הנאשם עונש בצידו הנמוך של המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה שלחובתו בחופף לעונש שיגזר עליו. בהקשר זה טענה, כי המאסר המותנה שהוטל היה "חריג". בנוסף, ביקשה להימנע מחילוט הערבויות בשל מצבו הכלכלי הקשה של

הנאשם.

ב"כ הנאשם הגישה פסיקה נרחבת לתמיכה בטעוניה וכן הפנתה להמלצות הועדה בראשות כב' הש' בדימוס דורנר, לעניין מתן בכורה לשיקום עבריינים על פני ענישתם.

הנאשם ביקש לומר את המילה האחרונה, ואמר כי הוא מצטער על מעשיו ומתחרט עליהם, וביקש לקבל "הזדמנות אחרונה", שכן אם ירצה מאסר הוא ידרדר לעולם הפשע.

מתחם העונש ההולם

רבות נאמר על רעתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים ונזקיה. תחושתו הקשה של אדם אשר ביתו נפרץ ברורה ומובנת. מעבר לפגיעה הכלכלית, העבירה פוגעת בשלוות נפשו של קרבן העבירה ובתחושת הבטחון האישי שלו בביתו. מעבר לכך, לא אחת עבירות אלו הדרדרו לעבירות אלימות, כאשר המתפרץ הופתע על ידי בעל הדירה, והיו אף מקרים אשר הסתיימו בתוצאה טרגית. ענין זה מחייב השתת עונשים מרתיעים בגין עבירות אלו.

ר' למשל רע"פ 7658/18, אורן זוהר:

13. אף לגופו של עניין, אין להקל בעזות המצח של המבקש, אשר פרץ לדירת שכנו בידיעה כי הוא אינו נמצא במקום, וגנב ממנה את רכושו תוך ניצול הקרבה הפיזית בין דירת שכנו לדירתו.

בעבירות ההתפרצות יש חומרה יתירה לנוכח הפגיעה בפרטיותו ובערעור ביטחונו האישי של קורבן העבירה, ולא אחת עמד בית משפט זה על החומרה שבעבירה זו ועל ההלימה העונשית הראויה לנוכח כך.

יפים לענייננו דברים שנכתבו על ידי חברי א' שהם בעניין ערג' (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 לפסק הדין (16.03.2014)):

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכוש של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכול, ולצידם ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור (השוו ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.8.2015)).

ר' גם רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד."

וכן ר' רע"פ 4830/20, סוויסה נ' מדינת ישראל, שם אושר מתחם עונש הולם של מאסר לתקופה שבין שנה לשלוש שנים בגין עבירת התפרצות, ונקבע:

11. אשר למידת העונש, בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה הרבה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, המערערת את ביטחונו של האזרח בביתו-מבצרו, ופוגעת באורח קשה בקניינו ובפרטיותו (מהעת האחרונה, ראו ברע"פ 3565/20 לביא נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (14.6.2020)).

התקשיתי לזקוף לזכות הנאשם את העובדה שבטרם התפרץ לדירה טרח ובירר האם בעלת הדירה נמצאת בה. כמו כן התקשיתי לרדת לעומק הטענה כי לא הוכח הנזק שנגרם לדירה במהלך ההתפרצות, שהרי הדברים פורטו בעובדות האישום בו הודה הנאשם.

מתחם העונש ההולם התפרצות "שגרתית" אותו אני נוהג לקבוע במקרים דומים, הוא מאסר בפועל לתקופה שבין שנה אחת לשלוש שנים וכן עונשים נלווים ובהם פיצוי לקרבן העבירה. ר' עפ"ג 42533-11-18, ג'ומעה נ' מדינת ישראל, עפ"ג 53596-09-17, חמאד נ' מדינת ישראל, עפ"ג 1369-02-14, חושיה נ' מדינת ישראל, עפ"ג 40839-04-14, אסרף נ' מדינת ישראל, עפ"ג 61965-12-14, פכר נ' מדינת ישראל וע"פ 47163-04-17, אבו אלהווא נ' מדינת ישראל (אושר ברע"פ 8999/17) וע"פ 15518-09-19 סוויסה (אושר ברע"פ 4830/20 המצוטט מעלה) אשר בכולם אושר מתחם זה. עם זאת, המאשימה בקשה לקבוע מתחם מקל יותר, של מאסר לתקופה שבין 12 חודשים ועד 24 חודשים. לטעמי מתחם זה מקל עם הנאשם, אך לא אחמיר עמו מעבר לעמדת המאשימה ואאמץ את המתחם לו טענה.

נתונים שאינם קשורים לעבירה

הנאשם יליד 1990, נמצא בזוגיות ועל פי התסקיר בת זוגו נמצאת בהריון, ולחובתו הרשעות קודמות רלוונטיות רבות: בשנת 2008 נדון בבית המשפט לנוער והורשע בשורה ארוכה של עבירות רכוש ואלימות, בגין נגזרו עליו 15 חודשי מאסר.

בשנת 2009 נדון בבית המשפט לנוער והורשע בעבירות רכוש ואלימות, בגין נגזר עליו חודש מאסר.

בשנת 2009 נדון בבית המשפט לנוער והורשע בעבירת אלימות, בגינה נגזר עליו חודש מאסר.

בשנת 2013 הורשע בהתפרצות לדירה, בגינה נגזרו עליו אחד עשר חודשי מאסר, הכוללים הפעלת מאסר מותנה שהיה לחובתו.

בשנת 2014 הורשע בסיוע להתפרצות לדירה, בגינה נגזרו עליו שנים עשר חודשי מאסר, הכוללים הפעלת מאסר מותנה שהיה לחובתו.

בשנת 2017 הורשע בשורת עבירות רכוש ואלימות בגין נגזרו עליו שלושים חודשי מאסר, הכוללים הפעלת שני מאסרים מותנים שהיה לחובתו. באותו הליך הוטלו על הנאשם גם מאסר מותנה והתחייבות להמנע מעבירה, שהינם בני הפעלה.

תסקיר שירות המבחן שהתקבל ביום 6.9.20 מפרט את קורות חייו של הנאשם והרקע המשפחתי שלו, אשר מטעמי

שמירה על פרטיות לא ארחיב ביחס אליהם. עולה מהתסקיר, כי הנאשם הדרדר לסמים בנערותו ונקלע לעולם הפשע עוד בהיותו קטין. עוד עולה, כי נעשו נסיונות טיפוליים בעניינו של הנאשם, אשר לא צלחו, שכן הנאשם הפר פעם אחר פעם את תנאי הקהילה בה שולב.

הנאשם תלה את ביצוע העבירה בכך שהסתבך בחובות בשל התמכרות להימורים ואמר, כי פעל באופן איפולסיבי, מבלי לחשוב על תוצאות מעשיו, והביע על כך חרטה. הנאשם הסביר באופן דומה גם את הפרת תנאי השחרור, והביע רצון להשתלב בהליך טיפולי.

שירות המבחן סקר את גורמי הסיכון להמשך ביצוע עבירות, ובהם כי הנאשם גיבש דפוסים עברייניים, התמכר לסמים, אלכוהול והימורים ומתקשה להפנים את משמעות מעשיו ואת הרקע להם. השירות העריך כי לאור מכלול הנתונים, ובהם דפוסים רצידיביסטיים ביחס לביצוע עבירות רכוש, העדר הרתעה למרות מאסרים ממושכים, הפרת תנאי שחרור, התנהלות אימפולסיבית במצבי דחק, המנעות מבחינת דרכי פעולה חלופיות וכשלון הליכים שיקומיים בעבר. מנגד, השירות ביקש להביא בחשבון כי הנאשם הביע רצון לעשות שינוי בחייו ולהקים משפחה, וכי הוא "נמצא בתהליך של זיהוי והכרת מקורות הקשיים בטיפקודו".

לסיכום התסקיר, שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה כי הנאשם ישוב ויבצע עבירות וכי הוא זקוק לטיפול אינטנסיבי על מנת לרכוש כלים לניהול אורח חיים תקין. לאחר לבטים, השירות המליץ להפנות את הנאשם לראיון בקהילה טיפולית, על מנת לבדוק את התאמתו.

דין והכרעה

מלבד הודאתו של הנאשם, מכלול שיקולי הענישה פועלים לחובתו: מדובר באדם אשר לחובתו עבר מכביד, הכולל הרשעות בעשרות עבירות רכוש ואלימות בגין ריצה מאסרים ממושכים. עונשי מאסר ומאסרים מותנים שהוטלו על הנאשם לא הביאו להרתעתו ולא מנעו ממנו לשוב ולפגוע באחרים. במסגרת הליכי המעצר בתיק זה ניתן בנאשם אמון, וחרף נתוני הפתיחה הקשים הוא שוחרר למעצר בית, אותו הפר. על כך אוסיף, כי העבירה מושא האישום נעברה חודשים בודדים בלבד לאחר ששוחרר הנאשם ממאסר של 30 חודשים, שהושת עליו בגין עבירות דומות.

נתונים אלו מלמדים כי מדובר באדם שההרתעה בעניינו נכשלה כשלון חרוץ וכי הרגיל עצמו לפגוע ברכושם וגופם של אחרים, ורק חומות הכלא יחצצו בינו ובין הקרבן הבא.

נתתי דעתי להבעת החרטה של הנאשם בדיון לפני ולדבריו, כי הוא מקבל אחריות למעשיו. אכן, יש לתת משקל להודאת הנאשם במיוחד לו, במסגרת הסדר דינוי (אשר הוצג לבית המשפט בפתח הדיון שנועד לשמיעת עדויות), אך הודאה והבעת חרטה מילולית אינן חזות הכל ויש לראותן בהקשר הכולל.

במצב דברים זה, לא ראיתי מקום להפנות את הנאשם לראיון בקהילה הטיפולית לשם בחינת התאמתו להליך שיקומי, מקום בו ברור כי גם לו יימצא הנאשם מתאים, אין זה מוצדק להפנותו להליך שכזה חלף גזירת עונש הולם. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שכבר נעשו נסיונות טיפוליים עם הנאשם, אשר נכשלו. ככל שהנאשם כן ברצונו לעשות שינוי ולחשב את מסלול חייו מחדש - ויש לקוות כי ישכיל לעשות כן - הדבר יעשה במסגרת מאסרו על ידי שירות בתי הסוהר.

משכך, ראיתי להשית על הנאשם עונש בצידו הבינוני - גבוה של המתחם ולהפעיל את עונש המאסר שלחובתו באופן

מצטבר. בקביעת משך המאסר אביא בחשבון, בין היתר, כי הנאשם היה במעצר בפיקוח אלקטרוני למשך מספר חודשים, במהלכם לא נרשמו הפרות, ויש לתת לכך ביטוי. כמו אחייב את הנאשם בפיצוי לבעלת הדירה.

חילוט הפקדה כספית וערבויות

לצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום ההליכים. ביום 26.1.2020 הורה כבוד השופט צימרמן על מעצר של הנאשם בפיקוח אלקטרוני. להבטחת התנאים הפקיד הנאשם סכום של 10,000 ש"ח וחתם על ערבות עצמית בסך 15,000 ש"ח (וכן נחתמו ערבויות צד שלישי בסכום דומה).

ביום 7.7.2020 הציגו הצדדים הסדר דיוני במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הודה והורשע. לצד זאת הוסכם כי המעצר בפיקוח אלקטרוני על יבוטל והנאשם ישהה במעצר בית עם "חלון אוורור" מידי יום בין השעות 19:00-21:00.

לא חלפו שלושה שבועות מאז הוצג ההסדר וביום 27.7.2020 יצא הנאשם ממקום מעצר הבית ביישוב כוכב יעקב, הגיע לירושלים והסתובב בין בנייני מגורים בכוונה לבצע עבירות רכוש (נתון זה לא היה במחלוקת בדיון ביום 2.8.20, בו קיבלתי את בקשת המאשימה לעיין מחדש בהחלטה לשחררו והוריתי על מעצרו עד תום ההליכים).

המאשימה בקשה לחלט את ההפקדה והערבות. ב"כ הנאשם טענה, כי חילוט ההפקדה הכספית יפגע בבני משפחתו של הנאשם, אשר הפקידו בעבורו את הסכום שנדרש לשם שחרורו, ועל כן בקשה להמנע מכך. לחלופין בקשה ב"כ הנאשם לכלל הפחות להמתין עם ההחלטה בבקשת החילוט עד למתן הכרעת הדין בתיק שהוגש נגד הנאשם בשל הפרת תנאי השחרור, שכן הנאשם לא הורשע ועומדת לו חזקת החפות.

לאחר שנתתי דעתי לנסיבות המקרה, ראיתי להורות על חילוט ההפקדה והערבות העצמית. הנאשם הפר את תנאי השחרור הפרה בוטה זמן קצר לאחר ביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני. על בית המשפט להעביר לנאשם ולאחרים מסר חד וברור, כי תנאי שחרור אינם המלצה או הצעה, אלא החלטה מחייבת שיש לכבד. הפקדה כספית וערבויות שנועדו להבטחת התנאים, אכן נועדו להבטחת התנאים. החזרת ההפקדה וויתור על חילוט הערבות למי שהפר תנאי שחרור מעבירים את המסר ההפוך, כי אין להפרת התנאים מחיר וכי הפקדה כספית תושב לנאשם בכל מקרה.

מכיוון שהמאשימה לא צרפה לדיון את הערבים שחתמו על ערבות צד ג', לא ניתן לתת החלטה בעניין חילוט ערבויות אלו.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. תשעה עשר חודשי מאסר בפועל.
- ב. מפעיל מאסר מותנה של שבעה חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 41398-03-17 ביום 1.6.17. עונש זה יופעל במצטבר לעונש המאסר שבסעיף א', כך שסך הכל ירצה הנאשם עשרים וששה (26) חודשי מאסר. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם והצדדים יגישו הודעה מתואמת בעניין זה.
- ג. עשרה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. חמישה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ה. מחלט התחייבות להמנע מעבירה בסך 2,000 ש"ח עליה חתם הנאשם בת"פ 41398-03-17 ביום 1.6.17. הסכום ישולם עד יום 1.1.21.

ו. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מס' 2 בסך 4,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.20.

כמו כן מורה על חילוט הפקדה כספית בסך 10,000 ש"ח וערבות עצמית בסך 15,000 ש"ח שבתיק מ"ת 51214-12-19.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"א, 22 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים.